

In memoriam

Zizi Șerban

Ne-am despărțit, cu o lacrimă de suflet alunecând fierbinte pe obraz, de Zizi Șerban, actriță fermecătoare și talentată, căreia revista românească îi păstrează o amintire de neșters.

A debutat, ca balerină, la Tănase, în 1936. Peste numai trei ani a devenit solistă pe unul dintre teritoriiile cele mai spinosă ale revistei, cupletul muzical. Lui Tănase i-a fost puțin teamă la început, balerina nu avea decât 17 ani și era — așa cum a rămas toată viața — foarte emotivă.

— „Măi Mitică, spunea Tănase, asta ba ride, ba plinge. Știu cu ce-o să iasă ?“

Și a ieșit un mare succes. Cupletul „Gogu-Gogulică“ a fost bisat îndelung în scara aceea și publicul respira parcă emoția de a fi descoperit o interpretă pe care a adoptat-o de îndată și fără rezerve. Tănase o aștepta în culise emoționat, cu lacrimi de bucurie.

De atunci, pe un drum pe care l-a măsurat cu muncă și cu eforturi și cu emoții, fiecare premieră de revistă a cuprins câte un moment aureolat de farmecul și de modestia și de candoarea lui Zizi Șerban. Publicul o primea în scenă cu dragoste și o însoțea în culise cu ovații. Autorii fiecărui spectacol aveau o grijă în plus, „ce scriem pentru Zizi ?“. Iar regizorii îi întrebau pe aceștia — firește, cu gândul la succes — „ce joacă Zizi ?“.

A fost onorată cu titlul de „artistă emerită“.

A avut tăria de caracter de a nu se lăsa doborâtă de celebritate : a rămas, până la sfârșit, apropiată, demnă, prietenoasă. Iar la urmă, cu aceeași tărie, și-a înfruntat destinul tragic cu zimbetul pe buze.

Iar publicul — care știe întotdeauna să-și aleagă actorii — a îndrăgit-o nespus, a simțit în ea nu numai talentul, el și omenia, nu numai farmecul, ci și orgoliul de a rămâne mereu modestă...

Pierzind-o pe Zizi Șerban, revista românească s-a făcut mai puțină, iar de undeva, dintr-un colț al scenei, cupletul muzical o caută și o strigă...

Aurel STORIN

NOTE

Instrumente de lucru

Muzeul literaturii române pune și la îndemina oamenilor de teatru, un instrument de lucru a cărui utilitate e lesne de înțeles : un volum cuprinzând

sumarele cronologic, de rubrici, de autori și iconografic pe 50 de numere ale prestigioasei reviste de istorie literară *Manuscriptum*.

Între nr. 1 din 1970 și nr. 50 din 1983, revista a publicat numeroase piese de teatru inedite, unele intrând în repertoriul teatrelor. De la precursorul George Bariț și până la Radu Stanca și Mircea Eliade, contemporanii noștri, nume de mare suprafață

culturală sint restituite în ipostaza dramaturgică : V. Alecsandri, N. Iorga, Tudor Arghezi, Liviu Rebreanu etc.

Apoi, zeci de contribuții eseistice, de note, comentarii, ilustrații acoperind întregul spațiu istoric al scenei românești fac din revista *Manuscriptum* o colecție informativă — de substanță, cum avem puține.

I. N.